

Phần 10

Chương 46 Dùng Tính Mạng

Một gốc cây chưa thành hình cây nhỏ trong gió lớn đột nhiên bị gãy do tuyết sụp, tạo thành những tiếng ‘đôm đốp’ nhẹ nhàng, Nguyên Hạo dùng bước, nhìn thoáng qua, trên mặt hoảng hốt có như có như không.

Gốc cây này giống như cái cây ngày ấy nàng dựa, non nớt nhỏ bé, chỉ thích hợp sinh trưởng trong ánh mặt trời ấm áp, nàng cũng giống như vậy, không chịu được mưa gió vậy không cần phải trải qua mưa gió.

Còn nhớ rõ khi nhìn thấy nàng vùi đầu ở giữa gối, cuộn cơ thể nhỏ gầy thành một cuộn tròn là lúc trái tim có cảm giác bị co lại, còn nhớ rõ khi thấy nàng nâng đầu lên, cảm giác đôi mắt trống rỗng khuôn mặt mờ mịt hơi thở ngừng lại. Qua vài ngày, tại sao nàng lại thay đổi nhiều như vậy, chẳng lẽ vì Gia Luật Bình?

Không kịp nghĩ tiếp, lại nghe nha dịch nói tin tức kinh người, nàng chết lặng không có phản ứng nào làm người ta hoảng hốt.

Không chút do dự tiến lên phía trước, tự xưng là bạn tốt của Lục Tử Kỳ, lần này đường xa đến viếng thăm lại đúng lúc nghe thấy trong nhà chị dâu xảy ra biến cố, nếu Lục Tử Kỳ bận việc đi ra ngoài không thể nào đến ngay, hẳn nên làm chuyện không thể từ chối quan tâm chăm sóc một chút.

Nha dịch thấy hẳn thân nhiên lễ độ không giống kẻ lừa gạt, mà thời điểm này có người có quan hệ thân thiết với Tri Huyện đại nhân đến quyết định thì không gì có thể tốt hơn, vì vậy mời người này cùng nhau đi tìm người cẩn thận là Trương huyện úy để bàn bạc việc này.

Tiếp đó, chính là vội vã nghị định phái người đến Châu Phủ thông báo Lục Tử Kỳ ngay lập tức để ngài trực tiếp đến huyện lân cận, đồng thời sắp xếp tốt mọi chuyện trong nhà, sắp xếp dụng cụ rồi điều xe ngựa đến đây, nhanh chóng chuẩn bị lên đường.

Trên đường phần nhiều là núi non hiểm trở, bởi vì phải lên đường mà bỏ qua quan đạo đường mòn, lắc lư không chịu nổi lại ăn gió nằm sương. Cuối thu thời tiết đã rất là rét, thêm việc trong núi rừng thường xuyên có gió to thổi qua, đến cả những người quen bên ba bên ngoài cũng khó mà chịu nổi, huống chi là nàng?

Vậy mà, từ đầu chí cuối chưa từng nghe nàng oán trách một câu.

Sự thực là nàng giống như đã mất hồn mất phách, chỉ biết thần thờ nghe bố trí, bảo nàng ăn thì ăn, bảo nàng uống thì uống, bảo nàng ngủ là ngủ, một khẩu

lệnh một động tác, nếu không, liền yên lặng cúi đầu ngồi, không có tí linh tính nào, thậm chí không giống một người đang sống.

Loại trạng thái này, vẫn giữ vững đến khi tang lễ kết thúc.

Vốn tưởng rằng nhìn thấy khuôn mặt người đã mất thì lúc ấy sẽ òa khóc nhưng nàng lại chỉ là một quan tài, một quan tài tỉ mỉ nhìn sang, không khóc không làm khó cũng không nói lời nào.

Hạ táng, thân thích trong tộc vẫn luôn gào khóc, chỉ có nàng vẫn im lặng như thế, sử dụng đôi mắt to nhìn toàn bộ hoặc có lẽ là không nhìn thấy bất cứ một thứ gì.

Tất cả mọi người nói, nàng là bị đá kích quá độ, quá đau thương quá rồi. Nhưng nếu không nhanh chóng phát tiết ra ngoài, là rất có thể sẽ tích tụ trong tim, thương tổn đến phổi.

Rất nhiều người thay phiên nhau ở cùng với nàng, nghĩ hết biện pháp khuyên nàng, điều cần nói đều nói qua rồi, đại phu cũng mời tới, nàng vẫn thờ ơ ờ hờ như cũ.

Nàng như vậy làm hấn đau lòng.

Đúng, là đau lòng.

Cuộc đời này lần đầu tiên có cảm giác này, vì một cô gái.

Mới gặp mặt thì cảm thấy nàng không giống người khác, rất thú vị, không kiềm chế được muốn nói chuyện với nàng, nghĩ là trên đường tịch mịch thì có thêm gia vị, thêm một nốt nhạc nhỏ.

Lần gặp mặt tiếp theo thì cảm giác nàng đáng yêu cùng xinh đẹp, lại có tâm tư giữ nàng lại bên mình. Vậy mà cuối cùng vẫn không muốn miễn cưỡng cho nàng, nếu trong lòng đã có đối tượng, cần gì phải thương tổn nhau?

Vốn tưởng rằng với nàng chỉ là nhất thời hứng khởi, vốn tưởng rằng có thể thoải mái xoay người rời đi, nhưng, đến giờ phút này, mới biết lại gieo xuống mầm mống tình cảm.

Trông khi nào, không biết.

Gieo xuống thì nên làm như thế nào, cũng không biết.

Đối nàng ngây ngô đại dột tự thương hại tự làm hại mình rốt cuộc không thể nhận được nữa, kéo nàng đến trước mộ người thân, dùng ngôn ngữ kịch liệt nhất đánh thức nàng.

Nàng nhìn hấn, trong mười ngày, hấn rốt cuộc nhìn thấy cái bóng của mình trong đôi mắt nàng.

Khoảnh khắc đó, vừa vui vừa buồn...

Nàng nói rất nhiều, không giải thích được, chỉ là những thứ kia đều không quan trọng, mặc kệ nàng đến từ chỗ nào, mặc kệ nàng là người nào, hấn đều muốn nàng.

Người dân Tống Triều như thế nào, gả làm vợ người ta thì như thế nào, có quan hệ gì với hấn đâu?!

Lời vừa ra đến khoe miệng lại bị cắt đứt, nhìn Lục Tử Kỳ xuất hiện không đúng lúc, hấn bỗng nhiên rất muốn đâm một kiếm. Nhìn biểu tình trên mặt nàng, hấn lại giống như là tự cho mình một kiếm. Đợi đến nghe nàng nói xong, kiếm của hấn lập tức biến mất.

Giữa giữa hi vọng và tuyệt vọng, đây, chính là mùi vị chữ ‘tình’ sao...

Lục Tử Kỳ, nếu như ngươi không thể bảo vệ nàng chu đáo chính là không xứng có được nàng. Hiện tại, ngươi làm nàng thương tâm.

Trở lại trạch viện thì mặt trời đã lặn, trời đất vẫn mông lung màu xám như cũ, một mảng tuyết rào rào rơi xuống, mang theo thứ gì đó đang cắn nuốt tất cả sự khắc nghiệt.

Cửa phòng nhẹ vang lên, Lục Tử Kỳ đẩy cửa đi ra ngoài, trên người khoác áo lông.

“Ngươi đã đến rồi.”

“Ngươi phải đi.”

Hai câu đồng thời vang lên, đều không phải là câu nghi vấn.

“Muốn huyện nha ở đây một chuyến.”

“Lấy được lệnh phù điều binh?”

Lông mày nhíu lại: “Chính thế.”

Tự nhiên cười một tiếng: “Nghĩ bằng sức một mình đòi lại nợ máu?”

“Cũng không phải là một mình Lục mỗ.”

“Dựa vào những người già yếu?”

“Chỉ cần là binh sĩ Đại Tống, thì có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ dân chúng, dù chỉ còn một hơi thở cũng không bao giờ lùi bước!”

“Chỉ tiếc, không phải người người đều có suy nghĩ giống Lục huynh. Nếu nói binh sĩ Đại Tống, đa số chỉ là những kẻ ruồi bọ cầu thả, chỉ cầu có lương bổng, qua được một ngày thì chính là một ngày. Về phần quan phụ mẫu một phương, lại càng chỉ cầu chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện quan trọng nhất là giữ được chiếc mũ cánh chuồn trên đầu. Rõ ràng là tiểu đội 300 người, dám báo lên thành hàng nghìn thiết kỵ. Rõ ràng rứt cổ bên trong thành trợ mắt nhìn dân chúng bị tàn sát, lại cứ xưng anh dũng kháng địch Huyết Chiến Vệ Quốc. Nói không chừng, còn có thể kiếm một cái biểu dương, lên chức. Đáng thương một ít dân chúng, dù là đến diêm vương điện cũng không thể kêu oan, ai

bảo bọn họ có đội quân như vậy, ai bảo bọn họ là con dân Đại Tống đây?”. Nói xong câu cuối cùng thì Nguyên Hạo cười như không cười mặt mày cong cong, giọng nói mang vẻ hài hước, dường như trong lòng có oán giận sinh ra sự phẫn nộ.

Lục Tử Kỳ biến sắc, nghiêm nghị mà nói: “Bất kỳ triều đại nào, tất nhiên sẽ có những kẻ ăn hôi lộ trái pháp luật bỏ rơi nhiệm vụ, hạng người vô năng con sâu làm rầu nồi canh, trong trường hợp đó, Đại Tống lần này cũng không nhân nhượng, chỉ cần chứng cứ xác thật, nhất định nghiêm trị không tha! Tướng sĩ trong quân thiết huyết hào tình lấy máu và cơ thể xây dựng biên phòng Đại Tống, có tặc nhân xâm lấn, dù là truy kích mấy ngàn dặm cũng phải khiến cho nợ máu trả bằng máu! Con dân Đại Tống trung quân ái quốc, tuyệt đối sẽ không có người có lòng phản bội, cho dù đến chỗ Diêm Vương, cũng chỉ sẽ thê hóa thành lệ quỷ đi lấy đầu những kẻ có can đảm xâm phạm nước ta giết dân ta!”

Giọng nói rơi xuống, chợt thấy đụn tuyết rơi từ trên cành cây cao xuống, rơi xuống giữa hai người, trong phút chốc lại bị bão tuyết vùi lấp.

Nguyên Hạo nhắm mắt nhìn cái hố nhanh chóng biến mất không thấy gì, phủ tuyết đậu trên vai: “Chỉ mong, đúng như Lục huynh nói.”

Lục Tử Kỳ ngừng lại một chút, chấp tay khom người.

Hơi nghiêng người tránh qua: “Tại hạ nói rồi, bản thân muốn làm chuyện của mình, không quan hệ đến tình cảm, không nhận lòng biết ơn.”

Kiên trì đem đại lễ hoàn thành: “Lục mỗ không phải chỉ vì chuyện của vợ, Lục mỗ làm như vậy là vì mấy chục nhân mạng đã chết dưới đao. Đa tạ Nguyên huynh cho biết tình hình thực thế!”

“Lục huynh không sợ tại hạ cố ý cung cấp thông tin giả, để các người đi chịu chết?”

Đứng thẳng người: “Nguyên huynh là người lỗi lạc, nhất định sẽ không làm chuyện ti tiện này. Minh đao minh thương đường đường chánh chánh đi ra, mới gọi là thắng thua.”

Vỗ tay cười to: “Nói thật hay! Nếu Lục huynh nói như vậy, tại hạ nếu còn giấu giếm thì không quang minh chính đại.” Từ trong ngực lấy ra một quyển da dê: “Đây là bản đồ mấy trăm dặm quanh đây, chỗ đánh dấu đỏ chính là nơi mấy ngày nay một ít người Liêu tạm dừng chân. Hy vọng có thể giúp chuyến đi này của Lục huynh.”

Lục Tử Kỳ đưa tay nhận lấy, cũng không mở ra, ôm quyển thi lễ rồi xoay người rời đi.

Nguyên Hạo im lặng nhìn hắn đi tới gần cửa lớn nhẹ nhàng lên tiếng nói: “Năm nay tuyết tới quá sớm, sợ là xu thế náo nhiệt không duy trì được hai ngày rồi.”

Lục Tử Kỳ gật đầu một cái, bước lên trước một bước, do dự cuối cùng lại xoay người lại: “Lục mỗ có một chuyện không hiểu, mong Nguyên huynh chỉ điểm.”

Nguyên Hạo giống như là đã sớm đoán được hắn sẽ hỏi, chấp tay mà cười: “Lục huynh cứ nói đừng ngại.”

“Tại sao Nguyên huynh lại để ý đến chuyện này như thế? Dù sao, món nợ máu của con dân Đại Tống đâu có quan hệ gì đến Nguyên huynh.”

“Vẫn là câu nói kia, bản thân muốn làm chuyện của mình. Tại hạ cũng vừa vặn có một chuyện muốn được chỉ bảo.”

“Mời Nguyên huynh nói.”

“Lục huynh đã biết thân phận của ta, thật sự không nghi ngờ ta chút nào?”

Lục Tử Kỳ cười vang: “Thân phận Nguyên huynh như thế nào? Ta chỉ biết, Nguyên huynh và ta nói chuyện thật vui còn tặng bức tranh, chính là người thẳng thắn vô tư. Người Liêu vào nước ta, cướp đốt giết hiếp như mất trí, hễ là người có nhiệt huyết, đều không thể nào ngồi nhìn, huống hồ là Nguyên huynh?”

Mày Nguyên Hạo nhướn cao, chột ngựa đầu cười dài: “Lục huynh thật là một diệu nhân, trả lời câu hỏi không chệ vào đâu được, cũng làm cho tại hạ xấu hổ.”

Hai người nhìn nhau cười to, làm rung động tuyết rơi đầy đất, tuyết rơi xuống toàn thân.

Lục Tử Kỳ lần nữa chấp tay: “Thời gian cấp bách, Lục mỗ xin cáo từ trước, đợi ngày khai hoàn sẽ cùng Nguyên huynh say mèm ba cuộc!” Dừng lại, lại nói: “Vợ, xin phiền tiếp tục trông nom.” Trong âm thanh khàn khàn không tự chủ được có vài phần dịu dàng, mấy phần nhớ thương, mấy phần không nỡ.

Nguyên Hạo nghiêm nghị hoàn lễ: “Lục huynh tin ta như vậy, ta cần phải không phụ nhờ vả.” Lắc lắc thân thể, phúi xuống những mảnh vụn màu bạc, lần thứ hai mở miệng lại có vẻ mặt đùa dai vui vẻ: “Lục huynh ngàn vạn lần đừng có lòng cảm kích đối với tại hạ, bởi vì lại nói, tại hạ vẫn còn khoản nợ. Bản đơn lẻ tuyết thế của Lục huynh, tại hạ không cẩn thận đã làm mất rồi.”

“...”

Lục Tử Kỳ vừa im lặng, không biết làm thế nào, chỉ đành phải yên lặng bước ra cửa.

Xoay người lên ngựa, cuối cùng nhìn lại gian phòng có cửa sổ đóng chặt rồi giờ rồi.

Bên trong tiểu viện lại khôi phục yên tĩnh, Nguyên Hạo thò tay hứng những bông tuyết mong manh óng ánh long lanh, nắm tay lại rồi mở ra chỉ còn là những giọt nước.

Lục Tử Kỳ, người đối đãi với ta như thế, có phải vì không để cho ta có bất cứ cơ hội lợi dụng nào?

Người dùng tính mạng tin ta, ta sao lại có thể có ý nghĩ không an phận với thể tử người nữa?

Người biết ta, hiểu ta, nên dùng chiêu này vây nhốt ta.

Ta biết người, hiểu người, cho nên thật rất muốn... Cho người một kiếm...

Hai ngày sau đó, tuyết ngừng trời quang, người mang theo một đội già nua yếu ớt có thể đến sơn cốc có vách đá dựng đứng hay không, có thể đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công người Liêu phản kích như sói như hổ?

Sở dĩ ta chú ý đến dấu vết của đám Liêu nhân kia là vì muốn đuổi tận giết tuyệt.

Người nói đúng, dân chúng Tống Triều sống hay chết chẳng quan hệ tới ta, nhưng, chuyện của nàng thì có quan hệ với ta, ta đòi lại nợ máu chỉ vì một mình nàng. Mà điểm này, người nói vậy cũng đã hiểu.

Không ngờ chính là, người có thể mang lệnh phù điều binh đến. Càng không có nghĩ tới chính là, người lại muốn tự mình mang binh giết địch.

Cứ như vậy, người của ta cũng chưa cần thiết phải tham dự, ngộ nhờ chuyện này bị tiết lộ, sẽ có phiền toái. Dù sao Liêu quốc cũng là đồng minh.

Ta nói cho người biết tình hình thực tế, cho người bản đồ, có lẽ xác thực có thể giúp được người, nhưng là cũng đẩy người vào con đường chết.

Đao thương không có mắt, người là quan văn chưa bao giờ ra trận giết địch, có thể đắc thắng, lại có thể toàn thân trở về không?

Nhưng nếu không thể, như vậy nàng...

Cúi đầu nhìn tuyết đã vùi đến mắt cá chân, âm thầm cười khổ.

Lục Tử Kỳ ơi Lục Tử Kỳ, ta thật sự phải không biết, là hy vọng người sống trở lại, hay là hi vọng người dứt khoát, chôn xương nơi sa trường.

Chương 47

Đại Thù Phải Báo

Không biết là do Nguyên Hạo xuống tay quá ác hay là do nàng trong mười ngày vô tri vô giác thương tâm quá độ, Tống Tiểu Hoa ngủ một giấc khoảng hai ngày hai đêm mới tỉnh dậy, vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ tình trạng ngay sau đó đầu đau như muốn nứt ra toàn thân nhức mỗi phát sốt lên, nóng như lửa đốt, lại ngủ một giấc suốt ba ngày.

Trong lúc đó, có không ít người trong tộc cùng nữ quyền đến chăm sóc và thăm hỏi, thấy nàng mặc dù bệnh nặng như vậy, nhưng không có làm chuyện hồ đồ giống như trước nữa, mọi người đều yên tâm buông bỏ tảng đá trong lòng.

Một nhà năm người, đã mất đi bốn, nếu một người còn sống ở trên đời cũng xảy ra chuyện nữa, thì phải làm như thế nào cho phải đây.

Tổng gia cũng được coi là gia tộc không lớn cũng không nhỏ ở địa phương, hơn trăm năm kinh doanh, con cháu đông đảo, Sĩ Nông Công Thương đều có liên quan đến. Tổng Tiểu Hoa trong nhà đời đời nghề nông, cho đến thế hệ này rốt cuộc có được một ít sản nghiệp. Cho bản nông tá điền lân cận mượn rồi thu tiền, không phải giàu có cũng áo cơm vô lo.

Lần đại kiếp này, chính là bởi vì ngày mùa đã qua, nên đi đến nhà một thôn dân thuê đất thu tiền, bởi vì thấy thời tiết tốt, liền cho toàn gia cùng đi, coi như là đi dã ngoại một chuyến. Đến nhà của người thuê, lại không chịu nổi thịnh tình của người thuê, vì vậy ở lại mấy ngày. Vạn lần cũng không ngờ tới, sẽ gặp phải một bọn cướp người Liêu điên cuồng như vậy, trong một đêm, cả thôn trên dưới mấy chục hộ dân bị tàn sát hầu như không còn một ai sống sót.

Trong đó, bao gồm tất cả người thân của Tổng Tiểu Hoa.

Nhìn vào trong mắt những người đến thăm mình, chỉ thấy trong mắt họ một chữ mà thôi: mệnh.

Cũng giống như mạng sống của chính họ, đang êm đẹp ai có thể muốn lấy là được đây?

Cũng chỉ là ở tạm mấy ngày, ai có thể ngờ được lại vừa vặn đụng phải tai họa thành linh này đây?

Biên cảnh của hai nước Tống Liêu thái bình trong nhiều năm như vậy, ai có thể nghĩ tới việc bất thành linh có một nhóm người Liêu hung tàn cả gan làm loạn như vậy chứ?

Nơi đây rõ ràng có mấy ngàn quân đóng ven vùng, ai có thể ngờ được vào thời điểm máu chót thế nhưng lại rứt cổ mặc cho dân chúng kêu rên bỏ mạng trên lưỡi đao của bọn người Liêu man rợ chứ?

Cho nên, tất cả đều là do mệnh, nửa điểm không do người.

Tổng Tiểu Hoa đối mặt với những người thân thích trên căn bản như người xa lạ này chỉ nghe chứ không nói nhiều, thỉnh thoảng nhẹ nhàng đáp một tiếng, cười nhạt một tiếng.

Bọn họ thông cảm cho nàng vì đau xót người thân mới mất cộng với việc bệnh chưa khỏi hẳn, cũng không cùng nàng so đo, ngược lại càng thêm thương tiếc. Vừa dâng lên thức ăn ngon cùng với lời ngon tiếng ngọt, bên cạnh đó họ lấy một ít chuyện thú vị trước kia trong nhà của nàng kể lại cho nàng nghe.

Có mọi người thân thiết tỉ mỉ chăm sóc thỏa đáng như vậy, hơn nữa cộng với việc mình tích cực phối hợp tinh dưỡng, tinh thần và thân thể của Tống Tiểu Hoa rất nhanh chuyển biến tốt lên.

Đợi đến rốt cuộc có thể xuống giường, đã là giữa trưa ngày thứ chín.

Gió tuyết đã sớm ngừng, trong thiên địa mông lung bụi bay tứ phía, đầu mùa đông nắng ấm chiếu cao, màu trắng đang lặn lẽ hòa tan, mái hiên băng nhũ đang nhỏ chuỗi chuỗi thủy châu.

Đẩy cửa ra, gió lạnh thổi vào, vội vàng nắm thật chặt áo bông dày.

Trong viện tuyết đọng đã được quét sạch, mặt đất vẫn còn ướt, ở nơi vắng vẻ cô đơn này, có một bóng dáng áo lam đang lẳng lẳng đứng.

Gương mặt tuấn dật có mấy phần hao gầy, như cũ mặt mày cong cong hướng về phía nàng mỉm cười.

“Nguyên Hạo...”

Nhẹ nhàng gọi ra cái tên này, trong âm thanh không khỏi dẫn theo chút ghen ngào.

Tám ngày không có gặp người trước mắt này, cả Lục Tử Kỳ cũng vậy. Nàng không có nhìn thấy hắn.

Nghe những nữ quyền kia nói, Nguyên Hạo vẫn ở trong sương phòng bên cạnh nàng, làm phiên bản kê phương thuốc và dạy họ nấu ăn cho nàng, chính vì vậy nàng mới có thể khỏe nhanh như vậy. Chỉ vì kiêng dè, vào nhà gặp nhau rất bất tiện. Nói đến vị bạn thân của Tống cô gia này, người người đều là khen không dứt miệng, ôn hòa khiêm nhường biết rõ đạo lý có chủ kiến, không chút nào tiếc rẻ lời ca tụng.

Về phần Lục Tử Kỳ, trượng phu của nàng, là chưa từng nghe người nào nói tới.

Có lẽ, đã sớm đi rồi? Sau khi nghe nàng nói ra những lời quyết tuyệt như vậy...

Có phải cuối cùng hắn đã cảm thấy mình được giải thoát hay không? Hắn có hay không một tia không đành lòng?

Ép buộc chính mình không nghĩ đến những vấn đề không có câu trả lời này nữa, thế nhưng cảm giác đau lan tràn toàn thân giờ khắc nào cũng nhắc nhở, nàng, rốt cuộc chỉ còn lại có một mình...

Lỗ mũi chua xót nước mắt sắp tràn ra, nhưng chậm chạp không có rơi xuống, hình như tất cả nước mắt sau ngày đó đã chảy khô hết tất cả rồi.

“Cùng ta đi tế bái người thân của ta đi!”

“Tốt.”

Đốt nhang đèn, mang cống phẩm lên, ngón tay nhẹ nhàng mon trón trên bia mộ lạnh lẽo có khắc tên của bốn người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này.

“Ca ca, tẩu tẩu, Đại Trụ Tử, Tiểu Trụ Tử, mặc dù ta chỉ gặp qua các người một lần nó cũng là lần cuối cùng gặp các người ở trên đời này, nhưng mạch máu chảy trong cơ thể của ta cùng các người giống nhau. Nếu như ông trời cho ta tới nơi này, trở thành chủ nhân của thân thể này, vậy thì ta chính là Tống Tiểu Hoa, người thân của các người. Thật sự trước kia ta có một loại cảm giác không chân thật, thường thường cảm thấy đây chỉ là một giấc mộng, hoặc chỉ là ông trời đang cùng ta chơi một trò chơi. Nói không chừng khi tỉnh dậy, ta lại trở về với thực tại của mình, trở lại cái địa phương ta đã sinh ra và lớn lên, mà ta đã trải qua từng ngày vô cùng quen thuộc. Nhưng sau này sẽ không, ta muốn tiếp tục cuộc sống thực tế bây giờ, mang theo trong huyết mạch phần thân tình này. Bất luận các người là chuyên thể đầu thai hay là đi thiên quốc, xin yên tâm, nhà của chúng ta, còn có ta.”

Tuyết vẫn chưa có tan hết, gió vẫn thổi mạnh như cũ, bóng dáng màu trắng đứng trước bia mộ tự lảm bảm, nhìn qua rất yếu ớt chạm vào liền gãy, giống như cây non trong băng tuyết.

Nguyên Hạo đứng lặng yên dưới gốc cây khô cách nàng khoảng mười bước, nhìn Tống Tiểu Hoa một hồi lâu vẫn không động đậy.

Không suy nghĩ nhiều liền ôm nàng thật chặt vào trong ngực, suy nghĩ sẽ vì nàng mà chặn lại tất cả tổn thương, suy nghĩ để cho nàng vĩnh viễn trở thành một đóa hoa mềm mại để mình che chở...

Vậy mà, không thể làm như vậy.

Bởi vì, nàng đã có Lục Tử Kỳ, Lục Tử Kỳ thật là đáng chết.

Người rớt cuộc, chết hay chưa. Tám ngày rồi, vì sao lại bật vô âm tín...

Hồi lâu, Tống Tiểu Hoa chậm rãi đứng lên, hoạt động hai chân đã chết lạng của mình, xoay người, đối mặt với đôi mắt luôn dõi theo mình không bao giờ rời đi của Nguyên Hạo, khẽ mỉm cười: “Chúng ta trở về đi thôi!”

Nguyên Hạo không dám tin trừng mắt nhìn, nàng lại cười, nàng đã khôi phục và hoạt bát sáng sủa như ban đầu rồi sao? Giống như không phải, giống như, có một chút gì đó...

Nhìn nàng đi tới, trong lòng dâng lên một cỗ kích động khó mà ức chế được, tiến lên hai bước, dừng lại, ánh mặt trời có chút chói mắt, vết thương trên mu bàn tay đã sớm khép lại mờ mờ ảo ảo có cảm giác đau. Âm thầm tự giễu, hẳn khi nào lại biến thành một người sợ đầu sợ đuôi như vậy? Giống như, Gia Luật Bình đã từng nói vậy...

“Còn nhớ rõ ngày đó có một câu mà ta chưa có nói hết không?”

“Hả? Ngày nào?”

“Không sao, ta có thể lặp lại lần nữa. Người có nguyện ý hay không...”

Nguyên Hạo thật là không nhịn được muốn hỏi ông trời một chút, hắn đến cùng là đã làm ra chuyện gì mà lại bị ông trời phạt như vậy, sao lại có việc phát sinh cắt đứt lời nói của hắn một lần nữa chứ? Nơi xa vang lên huyền não, tiếng chiêng trống vang dội, ở mảnh đất hoang dã này cũng có thể nghe thấy thật rõ ràng.

Tổng Tiểu Hoa cũng không quá để ý thuận miệng hỏi một câu: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Nguyên Hạo lại liên tục cười khở, bất đắc dĩ đáp: “Chắc là đã đánh thắng trận.”

“Đánh giặc sao?”

“Lục Tử Kỳ mang binh truy kích đám người Liêu đã huyết tẩy thôn trang, chắc hắn, đã thành công.”

“!!”

Bởi vì không muốn làm cho Tổng Tiểu Hoa đang mang bệnh trong người lo lắng, cho nên tất cả mọi người lựa chọn ở trước mặt nàng không hề đề cập tới chuyện xuất chinh của phu quân nàng. Bởi vì nàng cũng chưa từng hỏi phu quân của mình đã đi đến nơi nào rồi, cho nên tất cả mọi người nhận định là nàng tất nhiên đã biết chuyện này. Kết quả là, khi nghe nói đến chuyện này thì nàng như nghe tiếng sấm sét giữa trời quang vậy, suýt nữa bởi vì kích thích quá độ mà lâm vào trạng thái ngu dại.

Sững sờ một lát, chợt Tổng Tiểu Hoa đứng nguyên tại chỗ nhảy lên cao ba trượng, níu lấy tay của Nguyên Hạo dừng lại gầm thét: “Hắn là một người quan văn tại sao phải mang binh đi đánh giặc?! Hắn là một Tri Huyện tại sao phải đi đánh giặc? Hắn cũng không phải là quan ở nơi này tại sao hắn phải để ý tới việc này? Con mẹ nó lũ súc sinh người Liêu kia so Tiểu Quỷ Tử còn phải tàn nhẫn biến thái hơn, ngộ nhỡ đánh không lại thì làm thế nào ngộ nhỡ bị thương làm thế nào ngộ nhỡ... Làm thế nào? Hả?!”

Gào xong, lườm hắn một cái liền vui mừng hơn hờ chuẩn bị chạy về hướng có một nhóm người nhỏ không xa nơi đây lắm, không nói hai lời nhấc chân đi về phương hướng đó.

Nguyên Hạo một hồi lâu mới giật mình cúi đầu sửa lại vạt áo đã bị nhăn một chút, ngón tay thon dài trắng nõn dừng lại nơi vẫn còn lưu lại một chút nhiệt độ của nàng, làm như đang hồi tưởng lại việc gì đó.

Mới vừa rồi, nàng chửi tục? Cũng có một phen ý vị đặc biệt...

Chợt, lắc đầu cười khẽ, chấp tay sau lưng, xoắn bước bước đi.

Lúc đầu Tổng Tiểu Hoa chỉ nâng váy chạy vẫn tương đối lịch sự, sau lại học theo Tôn Nhị Nương trong Kim Khảm Ngọc cột lại vạt áo cản trở nàng tới eo, bắt đầu bộ dạng xun xoe chạy như điên, rất có vài phần xu thế cuồng hoa.

Bị nàng vượt qua đám người chỉ cảm thấy gió vừa thổi một bóng dáng chột lóe còn có vài phần mơ hồ nghe được tiếng thét chói tai của bóng dáng đó. Thanh âm gào thét kia, thật ra là tiếng thở hổn hển của một người...

Tướng công tướng công, chàng ngàn vạn lần tay chân đầy đủ hết không bị thương chút nào trở lại, chàng không thể có chuyện bất trắc gì xảy ra, ta... Ta sẽ không bỏ qua cho chàng nếu chàng xảy ra chuyện!

Đang lúc hai chân của Tống Tiểu Hoa như nhũn ra hai mắt tối sầm sắp ngất do hụt hơi, liều mạng chạy như điên rồ cực cũng ngừng lại.

Đồ nát thê lương, một vùng đất cằn cỗi, cờ trắng giấy tiền vàng bạc, nơi nơi thê lương.

Nơi này, chính là cái thôn trang bị tàn sát, nơi này, chính là địa phương mà người thân của nàng chết.

Mọi người không ngừng từ bốn phương tám hướng vọt tới, đã sớm dừng lại tất cả huyên náo, chỉ là lẳng lặng đứng thành một vòng tròn lớn, vây xung quanh đồng củi thật cao.

Phía trên, trùng điệp gần trăm mây cái đầu của từng người từng người, đầu của bọn người Liêu man rợ tàn sát thôn trang.

Vết máu khô khốc dính đầy trên râu tóc cho nên hoàn toàn không thể thấy rõ diện mạo thật sự của họ, nhưng trước khi chết trên mặt của họ đều có vẻ mặt hoảng sợ tức giận hung tàn đan xen vào nhau tạo nên khuôn mặt vạn vẻ có thể dễ dàng nhìn thấy được trên mặt của họ.

Một đội người mặt khôi giáp đứng chính tề ở một bên trên mặt bị vết máu bắn che nhưng vẫn không giấu được không bản sắc của một quân nhân, người người cầm thương nhếch nhác, vậy mà khí thế oai hùng ngang nhiên ngay cả năng gát trên đỉnh đầu cũng phải trốn tránh.

Ở phía trước họ, một người mặc áo giáp đen tiêu tụy không giống hình người, chỉ có cặp mắt kia, sắc bén như chim ưng.

Cái tên đó ở trong ngực của Tống Tiểu Hoa đã trần trọc bồi hồi ngàn lần vạn lần, nhưng chỉ là hô lại không phát ra tiếng. Cổ họng giống như là bị thứ gì gắt gao bóp chặt, hơi thở khó khăn.

Chung quanh rất an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp nặng nề, còn có ngọn lửa ở trong gió vù vù tắt, một loại cảm xúc đè nén đến cực hạn, tùy thời sẽ phun trào ra.

Người nọ cầm cây đuốc trong tay, vung tay lên, đang muốn đốt đồng củi, như cảm giác được, dừng lại, nghiêng người, chỉ thấy một bóng dáng trắng thuần đang chậm rãi bước ra từ đám người, từng bước từng bước, hướng mình đi tới.

Tóc mai quần áo đều xốc xếch, bên trên giày cũng dính bùn đất, mặt mũi ửng hồng hô hấp dồn dập, trong mắt lệ quang giống như đang bị lửa thiêu đốt, một tầng sương mù nồng nặc, nhưng, sẽ không bao giờ ngưng kết chảy xuống.

Giống như là qua thật lâu, hoặc như là chỉ trong mấy cái nháy mắt, nàng đi đến gần cách một khoảng bằng một cánh tay, vươn tay, mở miệng nhẹ nhàng nói: “Cho ta.”

Đưa cây đuốc cho nàng, không có nửa phần do dự. Cũng đồng thời nắm một cái tay khác của nàng, thật chặt.

Rũ mi mắt xuống, hít sâu một hơi, nhanh chóng quay đầu, nhìn thẳng vào những khuôn mặt dữ tợn kia.

Chính là bọn họ, đã cầm đao bổ về phía dân chúng tay không tác sát. Chính là bọn họ, giết người nhà của nàng. Chính là bọn họ, đã làm cho những người có huyết mạch tương liên máu mủ thân tình của nàng chết khiến nàng vĩnh viễn không thể gặp được họ...

Bọn chúng chết vẫn chưa hết tội!

Lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ cùng lực lượng khiến thân thể run rẩy, cây đuốc vững vàng hướng về phía cái cọc gỗ héo khô kia, trong khoảnh khắc, ngọn lửa bốc cao bay lên trời, cháy hừng hực. Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, vài cỗ khói dày đặc tứ tán mà chạy.

“Phạm Đại Tông ta, giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Vốn là giọng nói dịu dàng, lúc này khàn khàn như đá sỏi, âm thanh mang theo đao kiếm.

Ầm ầm mà ứng ba tiếng ‘Giết!’, Phá Vân tiêu, đạt cửu thiên, bi thương thể lương mà kiên quyết khó khăn lay động.

Ca ca tâu tâu tiểu chất nhi, đại thù đã báo, các ngươi, đã nhìn thấy chưa?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời tự nhiên tản ra mây trắng, nước mắt rớt cuộc từ khóe mắt chảy xuống.

Trong đám người Nguyên Hạo vẫn yên lặng ngắm nhìn Tống Tiểu Hoa đang đứng bên trong những người mặc khôi giáp, ở trước ngọn lửa cháy hừng hực ngang nhiên mà đứng, gầy yếu mỏng manh giống như lúc nào cũng có thể bị gió lớn thổi ngã, sẽ bị ngọn lửa cắn nuốt, nhưng, bóng dáng áo trắng tóc đen từ đầu đến cuối không có đung đưa chút nào.

Trong mắt có hoa hờ thoáng qua, nàng, không phải là đóa hoa mềm mại cần người tỉ mỉ che chở, nàng như vậy, có tư cách hơn tất cả người khác có thể hầu ở bên cạnh hắn, nhìn hắn, chinh phạt thiên hạ!

Chương 48

Không Buông Tay

Tổng Tiểu Hoa nửa chết nửa sống ngồi dưới đất, đầu nhờ dây hành lang chống đỡ, chia ra khuôn mặt với hai mắt thâm quầng.

Lúc đánh răng vừa cúi đầu xuống rửa mặt thấy một khối than đen còn lưu lại, lập tức ói. Đi tới giữa sân vừa ngẩng đầu thấy ánh mặt trời hồng hồng pha lẫn màu đồng, lại ói tiếp. Trong lỗ mũi ngửi thấy mùi khói bếp của buổi sáng sớm, tiếp tục ói nữa...

Từ hôm qua cho tới hiện tại, nàng là nhìn thấy nghe thấy hay nghĩ cái gì cũng đều ói, ói đến ra nước mắt vàng cũng còn ói cho đến khi không còn gì để ói nữa nhưng lại còn có chút nôn ọe, nàng nôn ọe còn nghiêm trọng hơn phụ nữ có thai họ cũng không thể nào ói đến vui vẻ như vậy.

Vén vẹn một đêm nàng đều mơ thấy ác mộng... Không được không được không thể nghĩ nữa, vừa nghĩ lại không nhịn được rồi...

Đây chính là hậu quả của việc cậy mạnh đùa quá lố, đây chính là hậu quả điển hình của việc tự mình làm bậy thì không thể sống cho đến chết vẫn bị thống không được oán thán.

Những thứ kia không phải phim điện ảnh và đạo cụ kinh khủng bài biện trong kịch trên truyền hình, rõ ràng là đầu của người chết máu me dầm dề, ngũ quang của những cái đầu máu me dầm dề kia cứ mang tới đả kích tâm linh của nàng, đây tuyệt đối cho dù người bị vũ khí sát thương với quy mô lớn cũng phải kém xa với họ.

Mà nàng, từ trước tới nay trường hợp nàng thấy qua máu tanh là một vụ tai nạn xe có người bị xe đụng gãy tay và chân, nàng cũng không dám ở khoảng cách gần trọn to hai mắt quan sát cẩn thận như vậy, giờ nàng lại cầm cây đuốc trên tay.

Này vết máu rơi xuống ngưng tụ thành một ít một ít khô khốc trên tóc gáy... Nôn...

Thật ra thì, khi ngọn lửa bốc lên, cảm giác thù hận thiêu đốt tâm thần cũng thoáng lui xuống một chút, nàng cũng bắt đầu thấy không thoải mái, hàng loạt hình ảnh ghê tởm hiện lên trước mặt. Chỉ là, vô luận như thế nào nàng cũng không thể ở trước mặt nhiều người làm nên chuyện mất mặt như vậy, cho nên nàng liều mạng nhắm mắt bình ổn lại hô hấp và chịu đựng.

Thật vất vả cầm cự đến lúc đám người dần dần tản ra, đội quân cũng nghe theo mệnh quay về sửa chữa lại doanh trại, vừa định ói sáng khoái một phen, lại không ngờ tới có người đã vượt lên trước mình một bước.

Chỉ là, ói đầy máu.

Vẫn trấn định đứng chỉ huy dàn xếp toàn cục, ở kế bên người nàng cùng với nàng hai tay nắm chặt, cho nàng lực lượng Lục Tử Kỳ, chợt giống như là cây thương bị ép gãy, eo khẽ cong, phun ra một búng máu.

Khỏe miệng khẽ nhếch, cho Tống Tiểu Hoa một nụ cười vô cùng miễn cưỡng, sau đó hai mắt nhắm lại, trực tiếp té xuống.

Cho đến khi bàn tay đang nắm chặt tay mình buông xuống máu nhuộm đầy trên khô giáp lạnh lẽo, Tống Tiểu Hoa còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp.

Nhìn sắc mặt và cánh môi của hắn trắng như tuyết, nhìn hai hàng lông mi của hắn lẳng lẳng đóng lại, nhìn cánh mũi của hắn không có chút nào mấp máy, trong đầu của Tống Tiểu Hoa oanh nổ một tiếng, phản ứng đầu tiên là, hắn đã chết...

Theo điện ảnh và tình tiết trong kịch trên truyền hình, lúc này phải là đại kết cục, nam chủ khảo hoàn trở về nữ chủ nước mắt giàn giụa giải tỏa tâm tình chờ đợi khổ sở bao ngày qua, tục gọi là ‘BE’.

Nhưng mà, như tình tiết trong kịch trên ti vi, nam chủ trước lúc chết đầu gối cũng có một lời kịch thật dài thật dài với nữ chính, có như vậy chết mới có thể chết dứt khoát được?

Vừa nghĩ tới đây, Tống Tiểu Hoa lật người bò dậy, níu lấy cổ áo của Lục Tử Kỳ lay động: “Chàng cứ như vậy mà chết thì lão nương sẽ không để yên? Cho dù muốn chết cũng nói một lời rõ ràng rồi hãy chết! Lãng Nhi làm thế nào đây? Ta làm thế nào? Khi không lại mang con của chàng cột cho ta như vậy, ta sẽ không quản đâu! Ta không muốn!... Ta nói muốn cùng chàng chia tay ta nói muốn cùng chàng ly hôn, chàng còn chưa có viết thư từ hôn và hai ta còn chưa có làm thủ tục! Những chuyện này chưa giải quyết xong chàng không thể chết được có nghe hay không? Ta cho chàng biết, ly hôn có thật nhiều thủ tục chờ quan tòa giải quyết đến thật là lâu, có thể cả một đời, chàng nhanh lên một chút đứng lên cho lão nương cùng lão nương từ từ liều chết mà đánh!...”

“Tướng công... Chàng không cần làm ta sợ, chàng đã nói, nắm tay của ta, thì vĩnh viễn cũng sẽ không buông, nếu như chàng chết rồi, sẽ mang theo ta cùng nhau xuống Diêm vương... Tướng công... Ta nguyện ý cùng chết với chàng, nhưng ta càng muốn cùng sống với chàng, cùng nhau hạnh phúc vui vẻ, sống đến già...”

Đang lúc nàng lắc thở hồng hộc khóc đến khàn cả giọng, một cánh tay trắng nõn thon dài duỗi tới, để lên tay xem mạch đập của Lục Tử Kỳ, sau đó, một âm thanh phát ra: “Hắn chưa chết, chỉ là, nếu nàng lại tiếp tục bóp cổ hắn như vậy, sẽ rất khó nói.”

Nghe được hắn nói như vậy chẳng khác gì kinh lôi giữa mùa xuân là ánh đèn chiếu sáng của thượng đế, Tống Tiểu Hoa lập tức bình tĩnh lại, vội vàng buông

lồng cánh tay đang nhéo cổ áo thật chặt của mình, dùng tay lau nước mắt: “Nguyên Hạo...”

Đôi với vẻ mặt tràn đầy hi vọng và tin tưởng của nàng hẳn cảm thấy rất bất đắc dĩ, Nguyên Hạo thở dài một cái: “Hắn chỉ là mệt mỏi quá độ dẫn đến phát tác bệnh bao tử, nên tạm thời ngắt xiu mà thôi.”

Tiếp theo, dưới sự giúp đỡ của Nguyên Hạo, nâng Lục Tử Kỳ lên ngựa, đưa về nhà.

Trong toàn bộ khoảng thời gian này, Tống Tiểu Hoa vẫn chưa từng buông tay của Lục Tử Kỳ ra.

Không phải là nàng không có nghĩ đến, mà là do Lục Tử Kỳ hôn mê nên nàng mới làm ra cử chỉ điên rồ như vậy, chết sống cũng không thả, Nguyên Hạo phí hết hơi sức cũng không có thể đẩy ra được, ngược lại còn làm cho Tống Tiểu Hoa nghe răng trợn mắt hô to gọi nhỏ.

Cuối cùng đến khi vào nhà, Nguyên Hạo không còn kế sách nào để châm huyết vị cho hắn, chỉ có thể giải khai cánh tay của hắn đã bị ‘móng vuốt nhỏ’ của Tống Tiểu Hoa bóp đến biến dạng giống như ‘càng của con cua’ dính chặt không buông.

Sau đó, Nguyên Hạo viết một đơn thuốc, nhờ người khác giúp một tay chuẩn bị một thùng tắm lớn, bên trong rót nước nóng rồi rải dược liệu vào, bảo là muốn cho Lục Tử Kỳ ngâm trong nước có dược liệu, để trừ đi hàn khí đã sớm nhập vào trong cơ thể do khoảng thời gian gần hai mươi ngày ăn nằm ở ngoài trời ngập gió tuyết băng sương.

Bên cạnh đó do hắn liều mạng nhịn ối đến sắc mặt trắng bệch, còn ở bên cạnh của Tống Tiểu Hoa dần xuống kích động mãnh liệt của nàng trước tình hình đang diễn ra, hắn còn không có tiếp tục uống trà an thần nữa cho nên mới như vậy.

Nhìn Nguyên Hạo dìu Lục Tử Kỳ vào phòng, Tống Tiểu Hoa chợt có chút hối hận, nếu như nàng không có thả tay của hắn ra thì tốt biết bao, như vậy nàng có thể quang minh chánh đại nhìn mỹ nam ‘lõa thể’ rồi...

Mà khi Nguyên Hạo liếc mắt nhìn thấy thì Tống Tiểu Hoa đang một bộ dạng ngượng ngùng đứng ở cửa phòng, không hề bước tiếp vào bên trong nữa, nhìn thấy nàng như vậy hẳn thấy hơi kỳ quái một chút, chỉ là, thoáng qua liền giống như không để ý đối với nàng gật đầu một cái, ý bảo cứ việc yên tâm, liền đóng cửa lại.

Ai, trong thời điểm này cần nhất là có vợ ở bên chăm sóc, nhưng nàng lại không thể tự mình ra trận, bởi vì, nàng còn chưa có cùng nam nhân ‘thần nhiên gặp nhau’ như vậy, mặc dù, nàng rất muốn, nhưng là, lại nói sao nàng có thể nói ra lời nói đó được chứ...

Ủu xiu uống thuốc trà, sau đó không thể nhìn được nữa ói như điên một trận, liền mơ màng ngã vào trên giường bắt đầu cơn ác mộng không dứt, vẫn giãy vò nằng đến lúc gà trống gáy, rốt cuộc nằng cũng bò dậy được với tình trạng nửa chết nửa sống, ngồi ở dưới giường nói lời châm chọc chính mình.

Nhìn cánh tay của mình có mấy vết tím bầm nhàn nhạt, Tống Tiểu Hoa có chút rối rắm.

Vốn cho là hấn mặc kệ nằng nghênh ngang rời đi rồi sẽ không bao giờ quay lại nữa, kết quả là hấn mang binh đuổi theo địch. Vốn cho là hấn đối với nằng cũng không có tình cảm sâu và không để ý nhiều, kết quả lại làm ra sự việc giống như hấn thích nằng vậy...

Vốn cho là nằng có thể vung lên ống tay áo xoay người rời đi, kiên cường không câu chấp không mềm yếu, kết quả, còn dài dòng dây dưa cần nhằn không bỏ được.

Khi biết hấn đang một đường sống chết ở trên chiến trường vì nằng, chứng kiến hấn máu nhuộm khoe môi ngã xuống, lòng của nằng dao động không ngừng, giống như là trong nháy mắt hóa thành tảng đá, hoặc như trong chớp mắt bề thành phân vụn.

Nếu hấn không ở đây, thế gian này đối với nằng còn có ý nghĩa gì? Hấn không còn sống nữa, dù vinh hoa phú quý sáng lạng thế nào, đối với nằng mà nói, cũng chỉ còn dư lại đồ nát và cô đơn.

Cuộc đời của nằng, phải có hấn. Cuộc đời của hấn, nằng phải bồi.

Tình chi sở chung, tâm liên hệ, Hồn Chi sở khiên. Nằng, tránh cũng không thoát trốn cũng không thoát.

Nữ nhân, một khi yêu, tất cả nguyên tắc tất cả kiêu ngạo toàn bộ đều là mây bay, dùng câu nói dễ hiểu thì đó là, ‘bị coi thường’ chạy càng ngày càng xa trên con đường mình đã chọn cho dù có chết cũng không quay đầu...

Tống Tiểu Hoa đang tự cảm thán, chợt có một cái áo bông dày xuất hiện ở trước mắt: “Khí trời lạnh như thế, cứ ngồi dưới đất như vậy, người không ngại mình bệnh khỏi quá nhanh sao?”

Cười hì hì nhận lấy áo: “Chào buổi sáng!”

Nguyên Hạo hạ mắt quan sát nằng, lắc đầu một cái, ngồi trên chiếu trêu chọc: “Ta giống như rất ít có thể thấy người trong bộ dáng sạch sẽ xinh đẹp.”

Ngượng ngùng vuốt vuốt hai con mắt gấu mèo: “Tối hôm qua ngủ không ngon...”

“Lần đầu tiên thấy thi thể nhiều như vậy, người biểu hiện được vậy đã rất khá.”

Vừa nói đến việc này, Tống Tiểu Hoa liền bắt đầu không nhìn được ghê tởm: “Dừng một chút, chuyện này đến đây chấm dứt, cũng không cần nói với ta nữa.”

Nguyên Hạo không khỏi bật cười, không nói gì nữa, đặt tay thăm dò mạch môn của nàng, lệch đầu trầm ngâm một chút: “Cuối cùng thân thể cũng không tệ lắm, uống thuốc đều đặn khoảng ba đến năm ngày nữa sẽ khỏi hẳn.”

“À...” Tống Tiểu Hoa tâm không có ở đây đáp một tiếng, do dự một chút: “Vậy hẳn thì sao?”

“Tương đối phiền toái.”

Cả kính, lật tay bắt lấy cánh tay của hắn: “Có ý tứ gì?!”

Ngưng mắt nhìn khuôn mặt khẩn trương của nàng, khoe mắt đường cong chợt kéo dài: “Nếu ta không có cứu hắn, thì người làm như thế nào?”

“Không... Không cứu? Làm sao có thể như vậy chứ? Không phải chỉ là bệnh bao tử phát tác thôi sao? Làm sao có thể nghiêm trọng như vậy? Người không phải là rất lợi hại sao? Nếu như người không cứu được vậy hãy nhanh đi mời đại phu khác đến xem! Còn ngồi ngây ngốc ở đây làm gì, đi mau!”

Khẽ dùng lực, làm cho Tống Tiểu Hoa giống như là mèo bị dẫm đuôi dừng lại, một bên sườn mặt dưới ánh ban mai càng lộ vẻ mỉa mai, cong đuôi lông mày mang theo nụ cười như cũ, vậy mà khi nhìn đến con người màu hổ phách giống như có đồ vật gì đó đang vỡ vụn: ““Quân vừa vô ý ta liền thôi”, người, đôi ý rồi hả?”

Tống Tiểu Hoa ngẩn ngơ, lần nữa ngồi xuống: “Đúng, ta đôi ý rồi. Coi như hắn đối với ta vô ý, ta cũng sẽ không bỏ qua. Hắn là trượng phu của ta, ta là thê tử của hắn, cả đời này, chính là muốn cùng nhau đi, đời này, chính là muốn cùng nhau không xa không rời! Ta đã mất đi thân tình hai lần, lần này, ta tuyệt sẽ không buông tay nhẹ nhàng như trong lời nói, hắn là người thân nhất của ta, cũng là người của ta. Về phần hắn đối với ta...” Nhẹ nhàng khẽ hừ: “Đều sẽ yêu ta, ta cũng không tin không giải quyết được hắn!”

“Khát nước ba ngày, người thật chỉ lấy một bầu duy nhất để uống sao?”

“Cánh rừng tuy lớn, ta chỉ treo cổ ở một cái cây này thôi.” Tống Tiểu Hoa sờ mũi một cái, cười khan nói thảm: “Cho dù có khô một chút... Ta bây giờ thông minh hơn rồi có thể chịu đựng được nhiều hơn.”

Nguyên Hạo thả xuống mí mắt, lại nâng lên: “Mới vừa rồi ta chỉ chọc người thôi, hẳn không có gì đáng ngại, tĩnh dưỡng một thời gian là có thể khỏe hẳn. Đoán chừng chỉ trong chốc lát nữa hẳn sẽ tỉnh, chúng ta cùng đi xem hắn một chút, hẳn ở đông sương phòng.”

“Thật sao? Ta biết ngay mà người là người có bản lĩnh lớn nhất!” Tống Tiểu Hoa tươi cười rạng rỡ nhảy dựng lên bỏ chạy, lại nghĩ tới cái gì ngừng lại một chút, xoay người đối mặt với Nguyên Hạo đang nhìn mình lộ ra nụ cười có thể thấy cả hàm răng với hắn: “Cám ơn người, có người ở đây, thật tốt!”

Nguyên Hạo, thật xin lỗi. Người giúp ta nhiều như vậy, mà ta, cái gì cũng không thể đáp lại cho người được...

Trên bầu trời, có một con chim ưng bay lượn quanh quẩn ở trên không. Trong tay cầm thư tín xé thành mảnh vụn, theo gió bay ra viện, tản ra bốn phía.

Cùng Liêu quốc kết thân là việc đã định, nên cùng Hội Hột gặp nhau trên chiến trường rồi, hấn, đã đến lúc nên rời đi.

Vốn định mang nàng cùng đi, nhưng, nàng lại tình thâm với người kia như thế, không oán, không thể dứt khoát.

Người kia, có thể đảm đương nỗi phần thâm tình này của nàng...

Khi hấn chân bệnh thì phát hiện dạ dày của người này cũng đã bị hao tổn nhiều năm, cộng với việc bị tổn thương trong khoảng thời gian này, thậm chí còn ói ra máu, hấn đã không thể chịu thêm bất kỳ kích thích nào nữa, nói cách khác, từ nay về sau, nhất định phải ăn đúng ba bữa cơm lúc còn hơi nóng và ăn kiêng một số thứ mới có thể khỏe được, nếu không, một khi tái phát, là rất nguy hiểm. Mặt khác, sau này hấn không thể trở lại chiến trường được.

Trong lòng không khỏi có chút cảm thấy tiếc nuối, kể từ nay, nguyện vọng muốn cùng hấn phân cao thấp một phen trên chiến trường là điều không thể nào có rồi.

Thế mà hấn lại xem như là chưa có xảy ra điều gì chỉ nhàn nhạt nói: “Lục mỗ chỉ là một kẻ thư sinh, vốn cũng không có thể lãnh binh ra sa trường, lần này đơn thuần chỉ là do chuyện xảy ra đột ngột vả lại còn là tình huống khẩn cấp, cho nên mới nhắm mắt mặc giáp trụ ra trận. Người Đại Tống ta còn rất nhiều người tinh thông binh pháp oai hùng trên chiến trường mà, nhất định có thể đối đầu với các đất nước khác. Về phần Lục mỗ, mặc dù không thể tự tay giết địch đền nợ nước, nhưng ta có thể khiến cho tướng sĩ chuyên tâm kháng địch tránh lo âu về sau, vẫn là làm được. Nguyên huynh chắc hẳn phải hiểu rõ, nếu có chiến sự, hậu phương là yếu tố quan trọng trong việc thành hay bại!...”

“Huống chi, lần này ta khiến cho nàng lo lắng như vậy là đủ rồi, ta không muốn nhìn thấy nàng nhăn nhin nếm khổ sở như thế nữa? Lục mỗ nợ nàng rất nhiều, không thể trả hết, chỉ nguyện sau này mang tới cho nàng những ngày bình yên thôi. Lục mỗ cũng tin tưởng, sẽ không để mình nợ nàng thêm nữa, sau này, ta cũng không hề phụ nàng thêm chút nào!”

Một phen nói hết tâm tình của mình, thân nhiên khiến hấn có chút ghen tỵ. Một khắc kia, thật sự hấn nảy sinh ý tưởng ở trên phương thuốc kia cho thêm một vị thuốc độc...

Thôi thôi thôi, đã như vậy, cần gì phải tiếp tục làm người thứ ba chặn ngang họ nữa chứ? Hấn đã ném được tư vị cầu mà không được là sao rồi, sao lại nhẫn tâm để cho nàng cũng bước theo gót của hấn?

Lục Tử Kỳ là người nói một là một, là một người trọng tình trọng nghĩa, nếu như hấn đã xác định tâm ý thì hấn sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm uất ức.

Mà nàng...

Đi theo Lục Tử Kỳ, đi theo nam nhân mình yêu, sẽ hạnh phúc chứ?...

Sẽ, sẽ...

Nên buông xuống, nên đi...

Chương 49

Nghe Hả Kể Chuyện Xưa Đã Qua

Hai mươi lăm ngày rồi, rốt cuộc nàng có thể ở khoảng cách gần an tĩnh nhìn hẳn thật kỹ như vậy.

Đôi mắt khép chặt che đi tròng mắt đen bóng có thần thái khiếp người, mặt mũi trắng bệch chỉ còn lại tiêu tụy và mệt mỏi, môi khô khốc hiện đầy vết rách, lông mi dài nhú lại tạo nên một đạo ấn ký giống như đao khắc, mãi cũng không mất đi.

Không nhìn được nàng giơ tay lên dọc theo hình dáng thon gầy trơ xương này miêu tả, cuối cùng dừng lại trên trán, da thịt nóng bỏng, xen kẽ mồ hôi lạnh như băng.

Vội vàng đứng dậy từ bên trong chậu nước vắt một cái khăn vải, rồi nhẹ nhàng lau sạch, sau đó đắp ở trên trán.

Giống như là cảm giác được cái gì, mày buông lỏng, lông mi khẽ run, chậm rãi vén lên. Tâm mắt hơi loạn bắt được bóng dáng trước mắt thì ngưng tụ sáng lên.

Hít một hơi thật sâu, tích góp từng tí hơi sức một, từ trong chần vờn tay bao bọc lấy lòng bàn tay lạnh lạnh mềm mại của nàng: “Tiểu Hoa, ta đã đồng ý với nàng, thì vĩnh viễn sẽ không buông tay nàng ra.” Âm thanh rất nhẹ rất thấp lại nhu hòa, mang theo kiên quyết không cho kháng cự.

Một câu nói, làm cho tất cả uất ức sợ hãi tức giận và đau lòng của Tống Tiểu Hoa toàn bộ bộc phát ra ngoài, tức giận hừ lạnh: “Chàng nói thật dễ nghe!”

Lục Tử Kỳ khẽ cười khở giã giữa ngòai dậy: “Ta đi Châu Phủ gặp một người, là đại ca Lục Tử Hằng, cũng chính là đại bá của nàng.”

“... Hả?” Lục chú ý một lần nữa thành công dò đi.

“Bởi vì hành trình lần này rất ít thời gian, cho nên cũng chưa có an bài để đại ca cùng với nàng gặp nhau. Vốn định là sau khi trở lại sẽ nói cho nàng biết, không ngờ tới...”

“Chàng... Chàng còn có ca ca sao?”

“Đúng vậy, thế nào chẳng lẽ nàng đã quên rồi sao?”

“... Nhất thời không nhớ ra được.”

Tống Tiểu Hoa lặng lẽ cúi đầu, lựa chọn câm miệng. Trước khi thành thân, tất nhiên hai bên nhà sẽ gặp xin phép lẫn nhau, chỉ tiếc, nàng cái ‘đồ giả mạo’ này đối với lần đó cũng không biết gì cả. Trước kia nàng chỉ nghe một ít lời nói của những người bên cạnh đã đưa ra kết luận Lục Tử Kỳ là cô nhi không cha không mẹ cũng không có huynh đệ hay tí muội gì cả, bây giờ nhìn lại, dường như kết luận của nàng sai lầm rồi...

Lục Tử Kỳ không nghi ngờ gì, tiếp tục nói: “Bởi vì có hấn ở đây, ta mới có thể cầm được binh phù để điều binh. Tống Liêu hai nước thái bình đã nhiều năm, biên cảnh đóng quân càng ngày càng nở rộ việc huấn luyện binh sĩ thậm chí còn phân tán lực lượng ít đến không thể chịu nổi. Tri Huyện cùng tổng binh nơi đây đều là hạng người mềm yếu vô năng, rất sợ chết chỉ cầu giữ mạng sống, đối mặt với bọn người Liêu xâm phạm trừ việc khép chặt cửa ngoài thành sau đó báo cáo tình hình chiến tranh trước mưu toan lĩnh chiến công, mà không nhìn đến dân chúng bị vó ngựa dẫm đạp và đao chém giết rên rỉ ở dưới thành!”

Nhẹ nhàng ho hai tiếng, thờ ờ bình thường lại cảm xúc một chút, lại nói: “Mùa đông năm nay tới sớm, Liêu quốc lại là mùa thu gặp đại hạn hán, chết vô số dê bò gia súc, bọn chúng thấy dân ta đang vui mừng thu hoạch vụ mùa sợ là đã sớm mùa quáng nổi lên rục rịch ngóc đầu dậy lòng. Lần này tới xâm phạm, như vậy, kế tiếp chính là xâm phạm lớn hơn và mãnh liệt cướp bóc hơn. Cho nên, đều cần thiết duy nhất là phải chặt đứt hoàn toàn loại vọng niệm này!”

“Cho nên, chàng liền tự động xin đi giết giặc hả?”

“Chuyện đột nhiên xảy ra, ta nhận được cấp báo đúng lúc cùng ở một chỗ với huynh trưởng, sau khi phân tích đơn giản cho là Liêu quốc không thể nào dẫn cả ngàn thiết kỵ đại động can qua cho nên cử người dò xét trước tình hình, một mặt phái mật thám hỏa tốc đi xác minh tình hình của địch, một mặt thương nghị phái người lãnh binh đuổi theo địch. Đúng lúc này, ta nhận được tài liệu khẩn cấp do huyện lý gửi tới, mới biết nàng...” Dừng một chút, tăng thêm chút lực nắm tay của Tống Tiểu Hoa: “Ta muốn lập tức chạy tới bên cạnh của nàng, ở cùng với nàng, nhưng ta càng muốn vì nàng chính tay giết chết cừu địch, để người nhà của nàng chết đi trên trời có linh thiêng cũng được an ủi. Tiểu Hoa, ngay thời điểm nàng cần ta nhất, nhưng ta vẫn không có ở bên cạnh nàng, thật xin lỗi.”

Tống Tiểu Hoa hít mũi một cái, nhìn gương mặt hơi gầy đi của hấn nói: “Chàng thật là khờ mà! Chàng một người chưa bao giờ đi đánh giặc tại sao phải cậy mạnh đưa đầu mình đi đánh giặc chứ? Lũ súc sinh kia nếu dám đến, thì nhất định không phải dạng hiền lành, ngộ nhờ gây ra chuyện không tốt, báo không được thù là chuyện nhỏ, nhưng nếu như chàng... Chàng có chuyện gì không tốt xảy ra... Vậy ta...”

Lục Tử Kỳ nghe vậy đuôi lông mày khẽ nhếch, khóe môi dẫn theo một nụ cười yếu ớt: “Mặc dù bản thân ta không có kinh nghiệm trên chiến trường, nhưng bởi vì ảnh hưởng gia truyền từ thuở nhỏ nghiên tập binh pháp, cho dù lý

luận suông nhưng bản lĩnh vẫn có. Tiểu Hoa, ban đầu cầu hôn thì ta chỉ nói Lục gia là một sĩ tộc bình thường ở kinh thành, thật ra thì, ta che giấu thân phận của mình. Bởi vì khi đó, ta chỉ muốn rời xa gia tộc, ở nơi vùng đất mênh mông dân phong thuần phác này cách xa tranh đấu, con đường thực tế là làm một vị quan phụ mẫu tạo phúc cho dân chúng, yên lặng sống hết đời này.”

“Nói cách khác, chàng lừa ta?” Cố ý nghiêm mặt: “VẬY thì tốt, hiện tại ta cho chàng một cơ hội, hãy nói rõ quan hệ gia đình của chàng cho ta!”

Cười nhạt: “Nhắc tới cũng rất đơn giản. Tổ phụ của ta đi theo Thái Tô Hoàng để giành chính quyền thống nhất giang sơn, được phong chức ‘An Quốc Công’. Phụ thân kế tục tước vị, trong một lần gặp mặt lại được phong làm ‘thái phó của thái tử’. Huynh trưởng nhậm chức ở ‘Trung Thư Tỉnh’, mặc dù trước mắt chỉ là Tứ Phẩm, cũng không có kém gì. Con trai của mấy di nương cũng lục tục đi trên địa phương lịch lãm này, về phần bần chi con em phần lớn cũng là sĩ đồ. Nói tóm lại, Lục gia, trong kinh thành căn bản cũng coi là một gia tộc có tiếng.”

Lục Tử Kỳ nói xong tương đối bình tĩnh, Tống Tiểu Hoa lúc này lại bị kinh hãi thật sâu.

Trợn mắt há hốc mồm một hồi lâu, mới nói lầm bầm một câu: “Mẹ kiếp, suy nghĩ cả nửa ngày, chàng lại là con cái của cán bộ...”

“Cái gì?”

“Không có gì.” Lấy lại tinh thần, biến đổi một tư thế thích hợp để chịu đựng đả kích này, sau đó nghiêm túc nhìn hấn: “Chàng hôm nay nói đều rất kỳ quái, huynh trưởng của chàng... Hấn tới tìm chàng, có phải hay không có chuyện gì quan trọng?”

“Hấn đến để nhấn nhủ ý tứ của phụ thân, cho ta hồi kinh nhậm chức. Ta vốn đã cự tuyệt, nhưng, trải qua những ngày qua...”

Giống như là nói một mớ, Lục Tử Kỳ ngừng nhắm hai mắt lại.

300 binh sĩ nguyện ý đi theo hấn một người không có gì tự nhiên xuất hiện, áo giáp mỏng nát xanh xao vàng vọt ngay cả binh khí cũng bị đóng rỉ sắt, nhìn qua không hề có một chút sức chiến đấu cũng không có khả năng chịu nổi một kích mà lại đi chống lại binh đội tinh nhuệ ngựa trắng của người Liêu, quả thật đó là một con đường chết.

VẬY mà, bọn họ còn dám đứng ra. Bọn họ không sợ chết, bọn họ sợ là bị khuất nhục, thân là quân nhân không cách nào bảo vệ quốc thổ để dân chúng bị khuất nhục. Bọn họ sợ mình chết không có giá trị, trên ngọn núi làm nên thành tùy thời có thể bị bọn quan lại dùng làm con cờ hy sinh cho nên chết cũng không có chút ý nghĩa nào. Nhìn quân giặc tứ phía, bọn họ hận không thể đi liều mạng đánh một trận, mặc dù có chết, cũng chết ở trên chiến trường.

Vậy mà, bọn quan địa phương trừ làm con rùa đen rút đầu trơ mắt nhìn hương thân phụ lão bị người ngoài bắt nạt, cái gì cũng không làm được. Bởi vì bọn quan gia, là một bọn nhát gan chuột nhất.

Hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi hành quân gấp, tìm được bọn người Liêu dựng trại phía sau sơn cốc, bọn họ không phát ra âm thanh không phát ra hơi thở mai phục ở cốc khẩu ba ngày ba đêm chờ bọn người Liêu. Trong lúc đó, chỉ có thể lấy băng tuyết cùng lương khô để no bụng. Chết rét có, mười bảy người, bị đông lạnh, hai mươi chín người.

Đợi đến lúc tuyết tan bọn người Liêu xuất cốc, thừa dịp bọn chúng không hề phòng bị, trước đã sớm chuẩn bị tốt cự thạch chặng đường lui của chúng, đá vụn loạn đội hình làm cho chúng bị thương một số, lại dùng kèn ra hiệu cho chiến mã, đón đầu chúng ra sức đánh trận cuối cùng.

Một phen ác chiến, địch bị tiêu diệt hết, phe ta chết 113 người, sáu mươi tám người bị tàn tật. Bảy mươi ba người khác, cũng là mang thương tích trên người.

Nếu như tiếp tế không có bị khấu trừ, nếu vũ khí không phải cũ kỹ như vậy, nếu trong ngày thường được huấn luyện nghiêm chỉnh rất có thể, rất có thể... Bọn họ, cũng sẽ không có thương vong lớn như vậy.

Trước mắt, nhìn thấy từng sinh mạng một máu rơi vãi trên chiến trường, trong lòng trừ bi phẫn, còn có một loại cảm giác vô lực thật sâu. Quân đội như vậy, tuyệt không chỉ có ở nơi này không.

Cường tướng tinh binh, nếu không có cường tướng, tại sao lại có tinh binh?

Trong trường hợp như hiện nay, trong quân chế cũng là binh không biết tướng, tướng cũng không biết binh, cả hai chưa quen thuộc làm sao có thể tin tưởng lẫn nhau, cũng không thể đoàn kết để tạo nên sức mạnh được. Tiếp tục như vậy, như thế nào chống lại ngoại địch đang nhìn chằm chằm mình được chứ? Nếu chiến sự nổ ra, dân chúng là người không có sức chống cự sẽ chịu khổ trước tiên, sau đó là tới những binh lính trước khi chết đi, không có thực hiện được ý chí đền ơn nợ nước của họ.

Huynh trưởng nói rất đúng, rõ ràng có năng lực lớn hơn lại muốn ở vùng đất này làm một Tri Huyện an nhân, trốn tránh trách nhiệm đang đeo trên lưng, người như vậy là một người bất trung với dân với nước.

Lục Tử Kỳ trầm mặc một hồi, mở mắt ngồi dậy một chút, Tống Tiểu Hoa thấy hắn chỉ mặc quần áo nửa người còn phía trên cơ hồ đều lộ ra ngoài, theo bản năng liền cầm lên cái áo rộng bên cạnh phủ lên thêm cho hắn, mới vừa đứng lên, lại bị một cỗ sức lực kéo ngã về phía trước, chóp mũi cùng chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào nhau: “Tiểu Hoa, hôm đó trước mộ phần, ta thấy nàng tiều tụy đau lòng, liền âm thầm lập lời thề, cuộc đời này ta tuyệt đối không để cho nàng phải chịu thêm hành hạ nào nữa, phải trải qua khổ sở vì người thân rời đi một lần nữa.” Cho nên, vô luận có bao nhiêu gian khó nguy hiểm, ta nhất định sẽ còn sống và quay trở lại...

Hơi thở ấm áp của hắn làm cho Tống Tiểu Hoa hoảng hốt, trong mắt cũng đã có hơi nước dâng lên: “Ta không có người thân.”

“Nàng không phải có ta cùng Lăng Nhi là người thân sao?”

Lần nữa ngồi xuống, âm thanh buồn bực: “Là chàng vẫn bỏ ta ở bên ngoài!”

Tròng mắt ngưng tụ, nhẹ nhàng thở dài: “Lục gia cùng Tiết gia là thế giao, ta cùng với Đồng Nhi... Cũng chính là mẫu thân ruột của Lăng Nhi, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Năm nàng mười bảy tuổi thuận nước đẩy thuyền gả làm thê tử của ta, sau khi cưới hai vợ chồng ta cầm sắt hòa hợp. Đồng Nhi thân thể nhu nhược nhưng tính tình lại cương liệt, có cái gì uất ức đều tự mình nuốt xuống, không có ở trước mặt của ta tiết lộ nửa phần. Mà ta khi đó tuổi trẻ khí thịnh, một lòng nghĩ làm nên việc lớn, mỗi ngày cùng với những người có cùng chí hướng bàn luận viển vông, tình hình chính trị đương thời. Sau khi ta Kim Bảng Đề Danh, vào triều làm quan, Hoàng thượng đối với ta đã sớm nghe thấy những luận điệu về chính trị của ta, giao cho ta nhiệm vụ cải cách những điều cực đoan. Ta chỉ biết dựa vào một lời của Hoàng thượng mà lòng đầy nhiệt huyết và dứt khoát thực hiện để đền đáp hoàng ân, mà ta không hề biết là mình đã sớm chạm đến một chút lợi ích của những người khác. Cha và huynh trưởng của ta cũng từng nhắc nhở ta nhiều lần, ta lại chỉ coi bọn họ là bảo thủ mềm yếu mà khư khư cố chấp. Sau đó, rốt cuộc ta bị kẻ thù chính trị thiết kế hãm hại bỏ tù, khi đó, Đồng Nhi đã có thai...”

Giống như là bị khí lạnh trong ngục lây nhiễm, Lục Tử Kỳ nhẹ nhàng ho sau một lúc mới tiếp tục nói: “Nàng mỗi lần tới nhìn ta, cũng cười nói trong nhà tất cả đều tốt, người người đều đối tốt với nàng, thai nhi trong bụng cũng tốt, cái gì cũng đều rất tốt... Ta cũng tin tưởng toàn bộ, chỉ lo suy nghĩ cha cùng huynh như thế nào lật lại bản án rửa oan cho mình, nghĩ muốn nhanh lên một chút đi ra ngoài, cùng với nàng, chờ nhìn hài nhi của chúng ta ra đời... Vài tháng sau, vụ án rốt cuộc có manh mối, trong lúc Hoàng thượng ban xuống ý chỉ miễn tất cả tội danh trước kia của ta, thì con chồn trắng được Đồng Nhi nuôi chọt vọt vào trong ngục...”

Tống Tiểu Hoa một mực yên lặng lắng nghe, lúc này chỉ nhẹ nhàng ‘a’ một tiếng.

Lục Tử Kỳ lại tiếp tục đắm chìm trong ký ức, vẻ mặt có mấy phần tang thương: “Bởi vì con chồn này mạnh mẽ xông tới ngục giam trọng địa, bị thủ vệ bắn tên gây thương tích, máu me khắp người. Nó thoi thóp một hơi chạy đến trước mặt của ta, nhìn ta một cái, rồi chết. Ánh mắt ấy, ta đây cả đời cũng không quên, loại ánh mắt giống như mình vô dụng vôi vàng và vô cùng thê lương kia... Ta hiểu biết rõ, Đồng Nhi nhất định xảy ra chuyện. Ta nổi điên một mạch xông ra khỏi ngục chạy về nhà, thì Đồng Nhi đã...”

“Cho đến khi đó ta mới biết được, bởi vì vụ án của ta làm liên lụy tới quyền quý trong triều, Tiết gia cùng Lục gia trận doanh bất đồng, sau mấy ngày ta bị

bỏ tù, liền đứt giao tình hơn mười năm. Tiết gia muốn đón Đồng Nhi về, Đồng Nhi kiên trì không chịu, nhất định phải lưu lại làm nàng dâu Lục gia. Mà ở Tiết gia nàng không có chỗ dung thân, ở Lục gia cũng giống như vậy. Bởi vì mất đi gia tộc chống đỡ, ta lại chưa biết tiền đồ ra sao, Đồng Nhi chịu hết mắt lạnh khi dễ. Nàng xuất thân danh môn vọng tộc, từ nhỏ đều được sao trăng sáng che chở trăm bề, chưa từng chịu qua bất cứ loại đối đãi nào như vậy cả, vậy mà, nàng lại một chữ cũng không nói với ta... Nàng thân thể yếu đuối, lại có thai, mấy tháng cả người bị hành hạ đã sớm để cho tâm lực của nàng quá mệt mỏi, cuối cùng lại vì ta sinh hạ Lăng Nhi, sau đó thì nàng đã bỏ ta mà đi...”

“Ta đối với triều đình và đối với lục đục đấu đá của gia tộc lạnh lẽo vô tình thất vọng tới cực điểm, hơn nữa ta thống hận sự vô năng của chính mình đến cực điểm, còn đối với Đồng Nhi, ta áy náy nhớ nhung tới cực điểm, vì vậy cả ngày tìm rượu giải sầu. Cho đến khi Hoắc Nam mang theo Lăng Nhi đã hai tuổi tới trước mặt của ta, con trai gọi ta một tiếng ‘phụ thân’ rồi cuộc ta mới tỉnh táo lại. Đồng Nhi đã vì ta lưu lại huyết mạch, ta thật xin lỗi Đồng Nhi, tuyệt đối không thể có lỗi với hài nhi của chúng ta. Lần nữa tỉnh lại, ta rời khỏi Kinh Thành rời khỏi nhà, mang theo Lăng Nhi đi tới ‘huyện ở sườn bắc’. Vốn tưởng rằng, cuộc đời này sẽ không bao giờ quay lại nơi trung tâm của quyền lực và đầy giả dối quỷ quyệt này...”

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ đang đóng chặt, ở trong nhà trên đầu họ có từng đạo kim quang. Tống Tiêu Hoa nhìn mặt mũi tái nhợt mà bình tĩnh của Lục Tử Kỳ, trong lòng mơ hồ có chút đau đớn.

Thì ra, hẳn lại có thể trải qua việc như vậy. Thì ra, giữa hắn với nương tử đã chết lại tình thâm ý nặng như thế. Lúc trước, hắn lên tiếng cảnh báo vì con chồn trắng, là bởi vì không đành lòng cho nó chết ở dưới tên, không muốn thấy một thân trắng noãn lại bị máu tươi nhuộm đỏ...

Như vậy khắc cốt ghi tâm, thế nào lại có khả năng thờ ơ.

“Tướng công, có phải chàng đã ra một quyết định gì hay không?”

“Những thứ này, ta vốn không muốn để cho nàng biết, vốn định cùng nàng sống ở nơi này cách xa địa phương thị phi kia, cùng sống với nhau cả đời. Vậy mà...”

“Chàng không muốn giống như ta, bị địch xâm lược mất đi người thân, phải hay không?”

“Vâng.”

“Chàng nghĩ đồng ý với đại bá, hồi kinh nhậm chức, phải hay không?”

“Vâng.”

“Chàng có lòng tin có thể cải biến tình hình trong triều, phải hay không?”

“Vâng.”

“Chàng lo lắng gia tộc chàng sẽ không tiếp nhận ta, lo lắng ta sẽ không thích ứng được rồi sẽ chịu uất ức, phải hay không?”

“Vâng.”

Tống Tiểu Hoa cười cười, giơ tay lên lau dấu vết ở trên mi tâm của hắn: “Chàng thích ta rồi, yêu ta, có phải hay không?”

Hai hàng lông mày của Lục Tử Kỳ dần dần mở ra, khẽ gật đầu một cái: “Phải.”

“Nam chủ ngoại, nữ chủ nội. Chuyện bên ngoài chàng làm chủ là tốt rồi, ta chỉ trông nom một nhà ba người chúng ta ăn no mặc ấm là được. Chàng yên tâm, cho tới bây giờ cũng chỉ có ta khi dễ người khác, nếu ai dám trêu chọc ta, trêu chọc người thân của ta, vậy hẳn nhất định phải chết!”

“Tiểu Hoa...”

“Thật đúng là thuyên theo lái, gái theo chồng, ta nếu đã gả cho chàng, vậy cũng chỉ có thể đi theo chàng... Chàng đi chỗ nào ta đi nơi đó!”

“Tiểu Hoa...”

“Huống chi, chàng đi làm đại quan đó là chuyện tốt, ta cũng vậy có thể mở rộng tầm mắt. Ai, đúng rồi, Kinh Thành có Khai Phong phủ chứ? Không biết Bao Thanh Thiên đã ra đời hay chưa...”

“Tiểu Hoa!”

“Hả?”

“Nói như vậy, nàng đã xem ta cùng với Lãng Nhi thành người thân của nàng rồi phải không?”

“Lãng Nhi là nhi tử thân ái của ta thì không có sai, về phần chàng...” Tống Tiểu Hoa đứng lên, tiến tới bên tai của Lục Tử Kỳ: “Chàng là người của ta, người yêu thân ái.”

Vô luận hắn có là quan thất phẩm tép riu được dân chúng nơi đây kính yêu, hay xuất thân là con em thế gia hào môn quyết chí báo ơn cho đất nước, hay trong tương lai làm quan trong triều tham dự chánh sự đền ơn nợ nước vì dân, hắn cũng chỉ là nam nhân của nàng, người nàng yêu, hơn nữa rốt cuộc nam nhân này cũng yêu nàng...

Bất luận đường đi phía trước có như thế nào, đến tột cùng là gặp ghềnh hay là đường bằng phẳng, cả hai cũng cầm tay nhau mà đi, cho dù con đường có dài tới đâu.

“Tướng công, chàng không cần tắm được nữa hả?”

“... Khí lạnh đã trừ, cũng không cần dùng nữa...”

“Ai nha, ta lỗ lớn rồi!”

“...”

Chương 50

Cấm Dục Ba Tháng

Những chỗ bị thương trên cơ thể Lục Tử Kỳ được Nguyên Hạo điều trị cùng với Tổng Tiểu Hoa chăm sóc đã khôi phục rất nhanh rất tốt, trừ việc còn có một chút suy yếu thì nhìn ngoài mặt thì cũng không quá lo ngại.

Nguyên Hạo chỉ nói bệnh bao tử của Lục Tử Kỳ tương đối nghiêm trọng sau này ăn uống phải cẩn thận một chút, mà Tổng Tiểu Hoa hoàn toàn là người ngốc trong phương diện này nên vô cùng tin tưởng không hề nghi ngờ, về phần Lục Tử Kỳ tự nhiên sẽ không nói ra tình hình thực tế nhìn nàng mừng rỡ cười híp mắt thì thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, chỉ cần không tái phát, sẽ không có chuyện gì.

Trải qua sự việc này, dân chúng địa phương biến Lục Tử Kỳ thành một Đại Anh Hùng, mặc dù người người đều muốn qua đây để biểu lộ tình cảm ngưỡng mộ nhưng biết thân thể chàng không khỏe không tiện quấy rầy, vì thế nhao nhao nhờ trưởng bối trong tộc Tổng Tiểu Hoa tạm thời biểu lộ tâm ý, đủ loại dược liệu đặc sản chất nửa gian phòng.

Lục Tử Kỳ mọi cách từ chối nhưng không có kết quả, từ chối thì bất kính chỉ có thể xin quản sự trong tộc chờ sau khi bọn hắn rời đi thì phân phát mấy thứ này cho người cần, thuận tiện, bàn bạc chuyện trong nhà Tổng Tiểu Hoa.

Bởi vì Tổng Tiểu Hoa lấy chồng ở xa, không có khả năng tự mình xử lý chuyện trong nhà, cho nên đem tất cả sản nghiệp toàn quyền ủy thác cho tộc trông coi, lại lấy ra một khoản chi nhất định, chuyển thành tiền tích trữ. Dù sao cũng là trải qua mấy đời người cố gắng mới kiếm được, không thể đứt đoạn trong tay Tổng Tiểu Hoa, đợi ngày sau tích góp từng tí một số lượng lớn, lại nghĩ biện pháp sửa đường quản lý trường học vì dân chúng làm chút chuyện, cũng là tích đức cho người đã mất.

Tộc nhân thương người cô đơn lẻ loi, cảm thấy hết sức chân thành, hơn nữa là kính trọng phụ quân cao thượng, miệng luôn nói đáp ứng đối với những yêu cầu này cũng chắc chắn dốc hết tâm sức.

Xử lý xong chuyện trong nhà, lại được quan viên giải quyết hết mọi việc mà hoảng sợ không chịu nổi một ngày, Lục Tử Kỳ quyết định cùng Tổng Tiểu Hoa bây giờ lên đường trở về ‘huyện Bắc Nhai’ đã rời đi hơn tháng.

Mà Nguyên Hạo cũng tại thời điểm đó chia tay họ.

Mấy ngày qua, Nguyên Hạo biểu hiện vô cùng phù hợp với thân phận bạn tốt Lục Tử Kỳ. Trong lúc rảnh rỗi hai người liền uống chút trà tâm sự trời cao biển

rộng, tán gẫu một chút hoặc đánh mấy ván cờ, thỉnh thoảng giúp đỡ Lục Tử Kỳ bệnh nặng chưa lành không có cách nào sắp xếp những thứ phức tạp. Đối với Tống Tiểu Hoa cũng là trước mặt sau lưng trên miệng đều là ‘Tẩu Phu Nhân’ dài ‘Tẩu Phu Nhân’ ngắn, hai bên dù cực kỳ quen thuộc thân thiện nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc lễ nghĩa. Làm cho Tống Tiểu Hoa nghĩ nhìn khuôn mặt mát mẻ của hắn vài lần đều cảm thấy có ý không tốt...

Chỉ là, lúc lên ngựa đi, Nguyên Hạo liền tiếp bỏ lại hai quả năng lượng nguyên tử cấp bậc bom nặng ký.

Một câu nói cùng một phương thuốc.

Lúc đó, mặt trời ảm áp chiếu qua đầu, gió từ từ thổi, một bộ quần áo lam yêu nghiệt trai đẹp tay cầm dây cương ngồi trên con tuấn mã đen nhánh, cả người tiêu sái, dung mạo tuấn đật, khuôn mặt cong cong, tất cả đều là bình tĩnh tốt đẹp, quả thật hài hòa đến rói tinh rói mù.

Lúc mở miệng, âm thanh trong sáng dễ nghe tràn đầy trung khí phảng phất như nước trong đánh lên khe núi đá, nghe thấy tâm tình tốt toàn thân thư thái, huynh ấy dùng đôi mắt màu hổ phách nhìn Lục Tử Kỳ đứng kề vai, Tống Tiểu Hoa cố gắng đè nén nỗi buồn chia ly nhếch miệng cười gượng: “Hiện tại nói cho người biết câu kia ta đã bị cắt ngang không nói hết câu, cần phải cẩn thận nghe kỹ!”

Hơi nghiêng về phía trước, nói từng chữ: “Nàng có nguyện ý làm người của Lý Nguyên Hạo, Tiểu Diêu.”

Không đợi đối phương phản ứng lập tức ngồi thẳng, từ trong lòng móc ra một trang giấy, nhẹ nhàng vút cho Lục Tử Kỳ đang nhíu mày lại: “Điều dưỡng theo bài thuốc, ít nhất đảm bảo ba năm bình thân vô sự. Ba năm sau, chắc chắn xuất hiện quấy rầy, cùng Lục huynh cùng thưởng thức cảnh đẹp Biện Lương!”

Dứt lời, cũng không nhìn hai người, giơ roi giục ngựa, từng tiếng cười sang sảng sảng khoái kèm với tiếng vó ngựa vang vọng ở không gian mênh mông.

Tống Tiểu Hoa đang nghe câu nói kia sau, đầu tiên là có chút xóc xếch trong gió, tiếp liền thay đổi biến thành cực kỳ xóc xếch trong gió.

Tình cảm Nguyên Hạo dành cho nàng có phải là tình bạn thân khiết giữa nam nữ không, trong lòng đã sớm biết rõ. Cho nên, thiên thời địa lợi nhân hòa cũng trở thành thời điểm không ra gì để phá cửa sổ thô lộ ngay trước mặt, cảm thấy thiên lôi cuồn cuộn thậm chí còn khiếp sợ không nói gì, cũng không tạo thành thật nhiều sóng xung kích mạnh mẽ.

Dù sao, cũng không thể phát triển thêm bước nào nữa, ngay khi nói ra miệng cũng chỉ là chầm dứt tâm nguyện mà thôi, ba người tạo thành một tam giác đều vô cùng hiểu rõ, cơ thể rung động, coi như đã từng nghe, cuộc sống gia đình tạm ổn nên nghe thấy vẫn chỉ là nghe thấy.

Mặc dù, có chút luyện tiếc huynh ấy, người đàn ông im lặng cùng với mình coi chừng mình không cầu hỏi báo...

Trọng điểm ngón ngang chính là tên người.

Lý Nguyên Hạo... Lý Nguyên Hạo!

Tri thức lịch sử của Tống Tiểu Hoa cần cỗi làm người ta phải oán trách, hoàn toàn không biết Lý Nguyên Hạo đã làm những chuyện đại sự gì nhưng nàng lại biết, vị nhân huynh này đã để lại tên tuổi vang dội trong lịch sử, hơn nữa, không phải là người Tống. Nói một cách khác, trong thời đại này là ‘người ngoại quốc’, còn là một hoàng tử ngoại quốc.

Sở dĩ biết những thứ này hoàn toàn bởi vì Tống Tiểu Hoa nhớ năm đó cũng đã từng là ‘hủ nữ’ thứ thiệt, mỗi năm vào ngày nào tháng nào đó được đọc một quyển rất là nổi tiếng ‘Đông nhân văn’, trong đó nói là một đoạn tình yêu sâu triền miên của Lý Nguyên Hạo, hơn nữa là một đoạn tình cảm với nam nhân...

Vài ngày trước, lúc tắm được, thân thể Lục Tử Kỳ trần truồng, hôn mê... Phụt...

Hoa cúc tàn rơi đầy đất, bi thương... Phụt Phụt Phụt...

Bên này Tống Tiểu Hoa ghen hống nhìn trần trời phiêu linh trong gió, bên kia Lục Tử Kỳ cười khở vồ trán bất đắc dĩ than nhẹ.

Cuối cùng vẫn là nói ra, mà còn thoải mái nói trước mặt hắn. Không hiểu là quang minh lỗi lạc hay là cố ý khiêu khích, hoặc là muốn cho hắn biết cảm giác nguy hiểm?...

Nguyên Hạo, con của Đãng Hạng Vương Lý Đức Minh, Lý Nguyên Hạo.

Lời đồn đãi vị Đãng Hạng hoàng tử thích áo trắng, mang hắc quan, thân mang bội cung tiễn, ra ngoài thường có hơn trăm người tiền hô hậu ủng rầm rộ oai phong, thuở nhỏ đã có danh tiếng oai hùng. Không hề nghĩ rằng là người tuần tú phong nhã như thế, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.

Cũng bởi vì nguyên nhân này nên không có đoán được thân phận thực sự. Đến lúc đến Châu Phủ, nói chuyện với huynh trưởng về chiến sự và phòng ngự ở biên quan với Liêu quốc cùng Đãng Hạng đang có kế hoạch kết thân, bắt chợt linh quang hiện ra mọi mối liên kết, đợi đến hôm đó chạm mặt nhau, thêm chút dò xét, cuối cùng cũng chứng thực suy đoán.

Nguyên Hạo đến ‘Bắc Nhai’, là vì chọn tuyến đường đi về phía Liêu quốc, bởi vì là một mình, hành động bí mật không muốn thân phận lộ ra ngoài, trước đó chắc là đã chuẩn bị thỏa đáng, cho nên có thể nhẹ nhõm ra vào biên cảnh không cần qua văn thư thông quan.

Vào nước Liêu chỉ vì một chuyện, thương nghị việc cưới Hưng Bình công chúa.

Liêu Chủ tuy rằng còn rất trẻ, nhưng hùng tâm tráng khí bừng bừng có kế hoạch khôi phục lại hình ảnh tiến quân thần tốc hùng dũng của năm đó vào Trung thổ. Trong trường hợp đó, đương kim Đại Tổng quốc thái dân an đã không phải là mấy chục năm trước chịu đủ nỗi khổ chiến loạn suy nhược mặc cho xâm lấn, chỉ với Liêu quốc ngày càng xuống dốc tuyệt đối khó có thể hành động, trừ phi liên thủ với nhất tộc Đảng Hạng ở phía tây mới nổi lên, tạo thành thế chân vạc, mới có cơ hội thôn tính Trung Nguyên giàu có và đông đúc.

Mà dã tâm Nguyên Hạo, từ lúc trước tặng bản du ký là có thể thấy rõ. Trong sách hầu hết đều ghi là cứ điểm biên quan Đại Tổng cùng với khu vực dân cư có kinh tế phát triển nhất đất, nếu tự viết có nghĩa là những địa phương này đã từng đặt chân tới. Tiêu tốn nhiều thời gian và tinh lực như vậy, người đoán toan tính cái gì, không cần nói cũng biết.

Còn có tấm bản đồ da dê chỉ nơi cắm trại của người Liêu xâm phạm, tường tận vô cùng thậm chí có thể nói không hề khác biệt, làm lòng người rét run. Tin tưởng bản đồ như vậy không chỉ có một tờ, cũng chắc chắn không chỉ miêu tả một chỗ này.

Ba năm...

Có lòng tin trong vòng ba năm có thể khiến Đảng Hạng ngồi ngang hàng với Đại Tổng?

Mày kiếm nhếch lên, khi dễ Đại Tổng không có người sao? Cuồng ngạo quá mức!

Hồi phục thu lại, nếu đã biểu lộ thân phận như thế, ngày sau nếu có cơ hội gặp nhau, còn muốn sống vui vẻ tâm sự không có ngăn cách, không so đo như thời gian qua, sợ là không thể...

Đè xuống sự rầu rĩ trong lòng, mở phương thuốc trong tay ra, đảo qua, nhất thời biến sắc, im lặng một hồi, cuối cùng không thể nhịn được nữa phun mấy chữ từ trong kẽ răng ra: “Người này rõ là...”

Mà Tổng Tiểu Hoa cũng tạm thời làm ngừng lại tam quan bất chính càng chạy càng chếch, nghe được câu này, theo bản năng liền nghiêng đầu đi tới nhìn, lập tức sửng sò: “Cấm dục ba tháng!”

Cổ ngữ có nói ‘Ba mươi năm Hà Đông bốn mươi năm Hà Tây phong thủy luân chuyển năm nay không đến nhà ta không có nghĩa là không hỏi đáp mà chưa tới thời điểm phải trả toàn bộ’... Tổng Tiểu Hoa vô cùng khắc sâu, các cụ nói cấm có sai.

Trên trang giấy của Nguyên Hạo trừ phương thuốc còn dặn dò rất nhiều thứ, ví dụ như một ngày ba bữa nên ăn chút gì một năm bốn mùa nên chú ý những thứ gì, Tổng Tiểu Hoa lấy ra tư thế hăng hái chiến đấu của năm đó ‘Luận về Mã Nguyên Đặng’ đọc toàn bộ không sót chữ gì từ trên xuống dưới, cũng thề thực hiện nó mà không bớt tí nào..

Về phần cuối cùng này bốn chữ to bắt mắt, phản ứng đầu tiên của nàng là làm ã điều giả bộ không nhìn, phản ứng thứ hai là nghi ngờ hai mắt của mình cùng khả năng lý giải, phản ứng thứ ba là kéo tóc buồn bực gầm rú như sói, phản ứng thứ tư chỉ còn là bình tĩnh.

Bởi vì thấy sắc mặt của Lục Tử Kỳ, trong trắng lộ ra hồng, hồng trong lộ ra đen, mặt đầy vạch đen tụ thành cái bát tô lớn, khiến trong lòng Tống Tiểu Hoa như bị mèo gãi lập tức an lòng.

Trải qua khoa học chứng minh, phương diện ‘bản năng thú tính nguyên thủy’ này, nam nhân vẫn mạnh hơn nữ nhân.

Đối với nam nhân mà nói, đây là một loại kích thích bẩm sinh, trên căn bản đến độ tuổi mặc dù không có tiền bối giáo sư cũng vô sự tự thông không thể sửa đổi được. Cho nên, các nam nhân dùng nửa phía dưới để suy nghĩ chính là thiên tính, bọn họ đối với cái này cũng cảm thấy bất đắc dĩ rất vô tội...

Đối với nữ nhân, bình thường phải có kinh nghiệm thực tế thì sau đó mới có thể ‘giếng phun’, điều này cũng thể hiện vì sao cùng độ tuổi thì thiếu phụ và thiếu nữ lại khác nhau, người trước sẽ không dễ dàng đi vào giấc ngủ vì lý do là không chịu nổi cô đơn...

Tổng hợp lại, tại điều kiện khách quan trên, Lục Tử Kỳ góa vợ đã ba năm dĩ nhiên so với tình trạng trước mắt chỉ dừng lại ở tinh thần đói khát mà Tống Tiểu Hoa muốn giống một cây táo đang được cho thêm củi đốt. Quan trọng nhất là, theo chủ quan, Tống Tiểu Hoa cuối cùng cũng thành công có thể bắt được, đối mặt với nữ nhân mình động lòng động tình mà không thể làm gì?? Thật vô cùng thâm vô nhân đạo...

Tống Tiểu Hoa tính toán một chút, từ lúc nàng thêm thuồng ‘sắc đẹp’ muốn đẩy ngã chàng ăn sạch sành sanh đến bây giờ, xấp xỉ cũng gần ba tháng, tính thời gian xem như là huề nhau.

Suy nghĩ lúc trước mình trải qua những buồn bực và rối rắm, mặc dù phần lớn không thể trách chàng nhưng truy cứu ngọn nguồn thì chàng không thoát khỏi liên quan, không tìm cách phát tiết một chút thì thật là hơi tức giận bất bình, trừ việc ‘trả thù’ chàng thì còn có thể ‘trả thù’ ai đây? Hôm nay có Nguyên Hạo là ‘lông gà’ tạo ra ‘Thẻ lệnh’, thật là trời cũng giúp ta!

Nói đi thì cũng phải nói lại, Nguyên Hạo chẳng biết tại sao tạo ra một khoản này, đoán chừng đến 89% là lừa giỡn, chưa từng nghe nói bệnh bao tử có liên quan gì đến xxoo cả...

Sở dĩ làm như vậy vì không để cho Tống Tiểu Hoa chạm vào Lục Tử Kỳ hay vẫn là không để cho Lục Tử Kỳ chạm vào Tống Tiểu Hoa đây? Thật là quan hệ “3P” phức tạp quý dị, phi...

Hoặc là, chỉ vì để cho nàng có cơ hội hả giận, hòa nhau một ván chử? Tựa như, lúc trước cố ý viết một vị vào thuốc của Lục Tử Kỳ để cho chàng đắng

phát sặc, thật ra thì, là bởi vì lúc mới gặp hai mắt nàng giống mắt thỏ, còn có ngón tay bánh chưng sao?

Nguyên Hạo, hiện tại hồi tưởng lại, từng chút từng chút, huynh yên lặng vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy, mà ta vẫn u mê.

Đợi đến khi bỗng nhiên tỉnh giấc, tâm đã sớm rơi vào tay giặc. Nếu không báo đáp gì, thuận tiện chặt đứt hoàn toàn các loại vương mắc.

Hôm đó nói những lời đó với huynh, là tình cảm ta dành cho Tử Kỳ, cũng là áy náy của ta đối với huynh.

Nếu làm thương tổn tới huynh, thật xin lỗi...